

[Ole Bjørn Kraft.]

naturligvis den opgave, de 4 stormagters udenrigsministre, der mødtes i Berlin, var stillet overfor. En løsning af det tyske spørgsmål, der, som det må være målet, tilvejebringer et samlet Tyskland, kræver i virkeligheden, for at et tilfredsstillende resultat kan nås — et resultat, der tager hensyn til begge parters berettigede sikkerhedsønsker — som forudsætning en atmosfære af gensidig og almindelig international tillid. Når konferencen nu ender så godt som uden positive beslutninger, viser det ganske simpelt, at denne tillid ikke er tilstede, at den afspænding i forholdet mellem øst og vest, som vi alle ønsker, ikke er en sådan politisk realitet, at der kan bygges afgørende beslutninger på den. Berlinkonferencen har vist, at kløfterne, der skilte de to synspunkter, var så store, at der endnu i dag ikke fandtes nogen virkelig mulighed for at slå bro over dem. Dette behøver ikke at betyde, at vi skal beklage, at konferencen har været afholdt. At der overhovedet kom forhandlinger i gang, at der nu er tilvejebragt klarhed over standpunkterne, og at Vesten har vist sin vilje, også under forhandlingerne, til at finde en udvej, er ingenlunde betydningsløst. Jeg er ganske enig med den højtærede udenrigsminister i de bemærkninger, han gjorde herom. Men på den anden side må vi altså se i øjnene, nu da konferencen er sluttet, at stillingen ikke er væsentligt ændret, og at de problemer, der bestod før konferencen, stadig består. Den opgave, også vi er stillet overfor, at skabe sikkerhed for vor demokratiske tilværelse, består derfor stadig i samme omfang.

Det grundlag, udfra hvilket Vestens udenrigsministre forhandlede, kan vi også fra dansk side tilslutte os. Det tyske spørgsmål kan ikke længere løses ved et tvangsbud. Ingen ordening vil kunne blive varig og holdbar, som det tyske folk ikke selv kan give sin tilslutning; ingen ordening kan sikre en fredelig udvikling i Europa, som ikke giver Tyskland selv en mulighed for at træffe sit valg med hensyn til, hvilken politik det vil følge. Og grundlaget må være: tilvejebringelse af en tysk regering, der er udgået af frie valg. Dette krav om frie valg — i demokratisk forstand — stod de tre vestlige udenrigsministre urokkeligt fast på, og det tror jeg alle i Vesteuropa har grund

til at anerkende. Modsætningen imellem den vestlige demokratiske verdens anskuelse og folkedemokratiernes på dette område er kommet klart til udtryk under disse drøftelser. Kravet om, at valgene må hvile på en hemmelig afstemning og uden frygt for repressalier, kan ikke opgives, hvis en fremtidig tysk ordening skal blive holdbar. Ligeledes er det klart, at Vesten ikke kan tiltræde nogen ordening, der betyder en svækkelse af — eller en fare for — det forsvar, som vi nu med store ofre og møjsommeligt har opbygget.

Når intet resultat kunne opnås, er der næppe grund til at beklage, at konferencen nu bliver afsluttet i stedet for at fortsætte med et langvarigt tovtrækkeri. Når der ikke kunne findes vej, hverken i det tyske spørgsmål og, hvad vi må konstatere med stor medfølelse, heller ikke i det østrigske — det føles af alle rettænkende som en stor urimelighed, at dette lille østrigske folk skal fortsætte under de hidtidige vilkår — så er det sikkert rigtigt nu at lade de gjorte erfaringer nedfælde sig, i håb om, at nye forhandlinger både om disse spørgsmål og om de store verdensspørgsmål, tilvejebringelse af virkelig fred i Korea og standsning af krigen i Indokina, senere kan optages.

De 6 magter, der forhandler om tilvejebringelsen af det europæiske forsvarsforbund, står nu overfor at skulle tage stilling hertil. Det er deres sag; jeg er enig i de udtalelser, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremsatte. Vi har ved en vedtagelse her i tinget givet tilslutning til Tysklands inddragelse i et fælles forsvarssystem og dettes tilknytning til Atlantpagten. Jeg deler udenrigsministerens opfattelse, at hvis delingen af Tyskland og dermed spændingen opretholdes, må Danmark — som det øvrige Vesten — fortsat finde det påkrævet, at Tyskland inddrages i det fælles forsvarssystem. Så længe det tyske forsvarsproblem er uløst, vil også forsvaret af Danmark være præget heraf. Tyskland som et militært tomrum vil altid være en stor fare for freden, men Tysklands genbevæbning må — som jeg ofte har sagt det, da jeg var udenrigsminister — finde sted på demokratisk grund og med garantier mod en genopvækning af den tyske militarisme. Ophævelse af spændingen og det